

Bibelens syn på sig selv
Mandag d.31. oktober 2016

"Dette siger Herren" (Am 1,3), "Herrens ord kom til mig" (Ez 6,1), "Hør det ord, som Herren taler" (Jer 10,1), "I mig taler Herrens ånd, hans ord er på min tunge" (2 Sam 23,2) osv.

"Fra den dag jeres fædre drog ud af Egypten til i dag har jeg sendt mine tjenere, profeterne, til jer igen og igen. Men de hørte ikke på *mig*, de lyttede ikke, men gjorde nakken stiv og handlede endnu værre end deres fædre" (Jer 7,25-26; jf 1 Sam 8,7).

"Som der står skrevet" (Mark 1,2; 7,6; 9,13; 14,21 m.fl.), "Det sker, for at Skrifterne skal opfyldes" (14,49), "Hvad siger Skriften?" (Rom 4,3), "Skriften siger jo til farao" (Rom 9,17).

Læs og sammenlign Rom 10,19f med 5 Mos 32,21 og Es 65,1.
Læs og sammenlign Sl 16,10 og ApG 13,35.

"Herren har talt ved profeten, der siger" (Matt 1,22; 2,15; 2,17; 4,14; Rom 1,2; Hebr 4,7 m.fl.).

Forholdet mellem Gud og profeten fremgår af 2 Mos 4,12-16 og 7,1f.

Den klassiske begrundelse for Skriftens inspiration: 2 Tim 3,15-17 og 2 Pet 1,19-21.

"Talsmanden, Helligånden, som Faderen vil sende i mit navn, han skal lære jer alt og minde jer om alt, hvad jeg har sagt til jer" (Joh 14,26). "Når han kommer, sandhedens Ånd, skal han vejlede jer i hele sandheden; for han skal ikke tale af sig selv, men alt, hvad han hører, skal han tale, og hvad der kommer, skal han forkynde for jer" (Joh 16,13). "Fred være med jer! Som Faderen har udsendt mig, sender jeg også jer. Da han havde sagt det blæste han ånde i dem og sagde: Modtag Helligånden! Forlader I nogen deres synder, er de dem forladt, nægter I at forlade nogen deres synder, er de ikke forladt" (Joh 20,21-23).

Apostlene er førstehandsvidner (Luk 24,48; Joh 15,27; ApG 1,8; 2,32; 3,15; 10,41; 13,31 m.fl.).

"Da I modtog Guds ord, som I hørte af os, tog I ikke imod det som menneskeord, men som det, det i sandhed er, Guds ord" (1 Thess 2,13).

"I skal huske de ord, som tidligere er talt af de hellige profeter, og vor Herre og frelsers bud, som I har fået gennem jeres apostle" (2 Pet 3,2). Der er nogle, der fordrejer Paulus' breve, "men det gør de jo også med de øvrige skrifter" (3,16).

"Guds ord er levende og virksomt og skarpere end noget tveægget sværd; det trænger igennem, så det skiller sjæl fra ånd og marv fra ben og er dommer over hjertets tanker og meninger" (Hebr 4,12).

"I er jo ikke genfødt af en forgængelig, men af en uforgængelig sæd, Guds levende og blivende ord" (1 Pet 1,23).

Gud befalede sine profeter at skrive sit ord ned, så det kunne læses af senere tider (2 Mos 17,14; 34,27; Es 30,8; Jer 30,2; Hab 2,2; Åb 1,11).

"Alt, hvad der tidligere er skrevet, er jo skrevet, for at vi skal lære af det, så vi med udholdenhed og med den trøst, som Skrifterne giver os, kan fastholde håbet" (Rom 15,4).

Vi hører om jøderne i byen Berøa: "De modtog ordet med megen velvilje og granskede dagligt Skrifterne for at se, om det forholdt sig sådan" (ApG 17,11).

Sl 1,2 siger, at det retfærdige menneske "har sin glæde ved Herrens lov og grunder på hans lov dag og nat."

Peter Olsen 2016

Oversigt over kapitler og vers i Bibelen

Bibelen har 66 bøger: 39 i Det gamle Testamente (GT) og 27 i Det nye Testamente (NT).

Det gamle Testamente har 929 kapitler og 23.197 vers.

GT's bøger har i gennemsnit 23,82 kapitler og 594,79 vers. GT's kapitler har i gennemsnit 24,97 vers.

Længste bog i GT er Salmernes Bog med 150 salmer og 2.515 vers.

Korteste bog i GT er Obadias' Bog med 1 kapitel og 21 vers.

Flest vers pr. kapitel i GT har 4 Mosebog: 35,81 vers.

Færrest vers pr. kapitel i GT har Jonas' Bog: 12 vers.

Det midterste kapitel i GT er Job 29 (kapitel nr.465).

Det midterste vers i GT er 2 Krøn 20,10 (vers nr.11.599).

Det nye Testamente har 260 kapitler og 7.957 vers.

NT's bøger har i gennemsnit 9,63 kapitler og 294,7 vers. NT's kapitler har i gennemsnit 30,6 vers.

Det største antal kapitler i NT har Matt og ApG: 28 kapitler hver.

Det største antal vers i NT har Luk (1.151 vers), der samtidig har flest vers pr. kapitel: 47,96 vers.

Den korteste bog i NT er 2 Joh: 1 kapitel og 13 vers.

Det længste kapitel i NT er Luk 1 (80 vers). Det korteste kapitel i NT er Åb 15 (8 vers).

De to midterste kapitler i NT er Rom 13 og 14 (kapitel nr.130 og 131).

Det midterste vers i NT er ApG 7,7 (vers nr.3.979).

Hele Bibelen har 1.189 kapitler og 31.154 vers.

Bibelens 66 bøger har i gennemsnit 18,02 kapitler. Bibelens kapitler har i gennemsnit 26,2 vers.

Tættest på det gennemsnitlige antal vers kommer Jer med 26,23 vers pr. kapitel.

Den længste bog i Bibelen er Salmernes Bog med 150 salmer og 2.515 vers.

Es har næstflest kapitler (66), men 1 Mos har næstflest vers (1.532).

Den korteste bog i Bibelen er 2 Joh med 1 kapitel og 13 vers.

Lukasevangeliet har flest vers pr. kapitel i Bibelen: 47,96 vers.

Jonas' Bog har færrest vers pr. kapitel i Bibelen: 12 vers.

Det længste kapitel i Bibelen er Sl 119 med 176 vers, og det korteste kapitel er Sl 117 med 2 vers.

Det længste vers i Bibelen er Est 8,9. Det korteste vers i Bibelen er 1 Thess 5,17: "Bed uophørligt."

Sl 117 er det midterste kapitel i Bibelen (kapitel nr.595).

De to midterste vers i Bibelen er Sl 101,1-2 (vers nr.15.577 og 15.578).

Det tager i gennemsnit 4½ minut at læse et kapitel (26,2 vers) i roligt tempo. På den måde læser man 13,1 kapitler i timen. I det tempo tager det 71 timer at læse GT og 20 timer at læse NT. Det tager derfor 91 timer at læse hele Bibelen. Med andre ord:

Det tager kun 15 minutter om dagen i 365 dage at læse Bibelen!!

Der er 8.760 timer på et år. Brug 91 timer på Bibelen, så har du 8.669 timer til at sove, arbejde osv.

Der er 1.440 minutter på et døgn. Brug 15 min. på Bibelen, så har du 1.425 min. til alt det øvrige.

Læs 3,26 kapitler i gennemsnit pr. dag = 1.189 kapitler pr. år.

Det kan fx gøres ved at læse 3 kapitler på hverdage og 4-5 kapitler på helligdage.

Bemærk: Denne oversigt gælder for den autoriserede danske bibeloversættelse fra 1992.

Andre bibeludgaver kan have et let afvigende antal vers.

Statistik for *King James Version* findes hér: <http://www.bibleinfo.com/en/questions/bible-trivia-facts>

Peter Olsen, april 2016

Bibelens syn på sig selv

DBI d.31. oktober 2016

Reformatorerne formulerede tre væsentlige udtryk:

Skriften alene (lat. *sola Scriptura*), **nåden alene** (lat. *sola gratia*) og **troen alene** (lat. *sola fide*).

Teologiens formalprincip er Skriften alene.

Teologiens materialprincip er nåden alene og troen alene.

Det medfører: Gud alene æren (lat. *solī Deo gloria*).

“Alt dette skete med dem, for at de skulle være advarende eksempler, og det blev skrevet for at vejlede os, til hvem tidernes ende er nået” (1 Kor 10,11).

Dette syn kaldes som regel **det ortodokse bibelsyn**. Det kaldes også fundamentalisme.

Den historisk-kritiske metode har et udgangspunkt, der gør den uanvendelig i bibelforskningen.

Den kræver følgende tre principper overholdt, for at noget kan anerkendes som historisk:

1) Kausalitetsprincippet siger, at en hændelse skal være sket inden for årsagslovens rammer, for at den kan anerkendes som historisk. Der må altså foreligge en påviselig årsag til den pågældende hændelse.

2) Analogiprincippet siger, at en hændelse kun kan anerkendes som historisk, hvis der kan påvises tilsvarende fænomener. En begivenhed må altså være sket før eller må kunne tænkes gentaget for at kunne betragtes som historisk.

3) Immanensprincippet siger, at en hændelse må være sket i denne verden (immanensen) og må kunne forklares uden henvisning til overnaturlig indgriben, for at den kan anerkendes som historisk (N.O.Rasmussen: *Kristendomskundskab eller kristendomskritik*. Bd.1 Den historisk-kritiske metode kritisk belyst, DBI 1977, 40).

Nogle historisk-kritiske teologer mener, at *Guds ord findes i Bibelen*. Noget af Bibelen er altså Guds Ord, mens andet ikke er. De taler om at finde **Kanon i Kanon**.

Mellem det ortodokse og det historisk-kritiske bibelsyn finder vi en gruppe teologer med et såkaldt **konservativt bibelsyn**. De betragter Bibelen som Guds åbenbaring. Men de arbejder alligevel mere eller mindre historisk-kritisk med Bibelen.

De mener, at Bibelen kun er ufejlbarlig inden for sit *'intentionssområde'*. Bibelen er ufejlbarlig i spørgsmål om kristen lære og liv (altså dogmatik og etik). Men historiske, biologiske og geografiske oplysninger ligger uden for Bibelens intentionssområde og kan derfor være behæftet med fejl.

Peter Legarth vedkender sig dette bibelsyn: "Ved en række historiske enkeltoplysninger stemmer evangelierne ikke indbyrdes overens ... bibelteksterne [har] rent faktisk en form, der gør en altomfattende ufejlbarligheds lære umulig ... På den baggrund vil det være forkert at påstå, at Bibelen i alle spørgsmål er ufejlbarlig" (N.J. Cappelørn: *Bibelsyn*, Gads Forlag 1985, 45-47).

Paulus siger: "Jeg tror på *alt*, hvad der står skrevet i loven og profeterne" (ApG 24,14).

"Jeg siger ikke andet end det, profeterne og Moses har sagt, skulle ske" (ApG 26,22).

"Hold jer til Skriften!" (1 Kor 4,6).

Peter Olsen

NT-professor Mogens Müller
i KD 24/4 1982

Der er altså en afgørende forskel på igennem et vidnesbyrd at høre Guds ord, derved at vidnesbyrdet bliver troværdigt for den, der hører det, og på lige ud at erklære det samme vidnesbyrd for Guds ord. Denne sidste holdning er udtryk for en uhistorisk brug af Bibelen, fordi den ikke respekterer, at de bibelske skrifter helt igennem er menneskelige frembringelser, hvori det ikke er Gud selv, der taler, med mennesker der taler om Gud, om end på sådan måde at deres tale har kunnet kalde troen frem i andre.

Det er nu denne uhistoriske brug af Bibelen, som er fælles for Guds børn og studierektor Niels Ove Vigilius.

GT-professor, Århus
Benedikt Otzen i KD 8/4-89

Hvis teksttolkningen skal følge normale videnskabelige principper, kan den ikke forudsætte, at f. eks. Jesaja i 700-tallet omtaler en persisk konge, som kommer på tronen 200 år senere. I teksttolkningen tilspidser de historisk-kritiske undersøgelser sig derfor som regel i spørgsmålet om en given bibeltekst's autenticitet og datering.

Således kan man gennem en historisk-kritisk analyse af Jesajabogen overbevise om, at de sidste 27 kapitler er tilføjelser, som er næsten 200 år yngre, end bogens første del, der for store deles vedkommende kan føres tilbage til profetens tid i 700-tallet før Kr. Og på lignende måde kan man konstatere, at Danielsbogen, som udgiver sig for at stamme fra 500-tallet før Kr., først er blevet til i sin endelige skikkelse i 2. årh. før Kr. og dermed er det yngste skrift i Det gamle Testamente.

Det er blot et par eksempler på den historisk-kritiske bibelforskningens klassiske resultater. De kan og skal stadig diskuteres; det afgørende er imidlertid, at man anerkender den teologiske bibelforskningens ret til ud fra en »historisk-kritisk« holdning at nå til den slags resultater, der sætter spørgsmålstegn ved Bibelens usandsynligheder. Vi kan ikke suspendere vor historiske viden og sans i det øjeblik vi fra arbejdet med andre tekster vender os til Bibelens tekst. Lige så lidt som vi har en ufejlbarlig pave, har vi en ufejlbarlig Bibel.

GT-professor emeritus Eduard Nielsen
i "Bibelsyn" red. N.J.Cappelørn p.59
Gads Forlag 1985

Bibelen kan ikke længere betragtes som en bog, hvis enkelte skrifter er nedskrevet efter diktat af Den hellige Ånd. Nej, Bibelen er en samling skrifter fra oldtiden, forfattet af mennesker, der var bundet af deres egen tids forudsætninger og derfor på en række områder ikke nær så kloge som vi er i dag. De var nu engang oldtidsmennesker, de troede på muligheden af overnaturlige indgreb. Derfor må man i det moderne bibelstudium også stille sig kritisk til de fortællinger, der handler om overnaturlige indgreb af den ene eller anden art.

Johannes V. Sørensen i "Om Tekster"
p.48-49 Gjellerups Forlag 1970

Det „kritiske“ består altså i, at der i undersøgelsen arbejdes på grundlag af de principper, som videnskaben og tidens almindelige orientering bygger på. At bedømme en bil „kritisk“ vil med den her anvendte betydning af ordet sige: at beskrive den så korrekt som muligt og eventuelt vurdere den ud fra de krav, der med rimelighed kan stilles til et sådant køretøj. Enhver kan indse, at en sådan kritik kræver fagkundskab. I modsat fald bliver den blot udtryk for overfladiske og ofte vildledende fornemmelser af, hvad der er moderne og hvad man selv i øjeblikket synes godt om. Ganske tilsvarende må det være, når emnet, der skal kritiseres, er en historisk tekst.

I dag vil kun få bestride historikerens selvfølgeligelige ret til med sin metode at undersøge et hvilket som helst historisk spørgsmål, og det må hævdes, at til et sagligt arbejde med teksterne gives der ingen anden vej. Skal der blive tale om vurdering, og det kan naturligvis forekomme, så har historikeren, hvad enten han arbejder med verdenshistorien, kirkehistorien eller et bibelsk emne, ingen anden målestok end sin egen tid. På samtidens almindelige fornemmelse af, hvad der er sandsynligt og hvad der åbenbart strider imod al sund fornuft, må han bygge sine slutninger. Men at udføre det nærmere, vil føre os ind i selve tolkningens metodelekturer.